

Jeg vilde ønske, at en saadan Bestemmelse kunde modificeres, at der kunde findes Udveje, hvorved det samme opnaaedes, saa at man gik bort fra dette saa overordentlig rigoristiske Paabud om at nedgrave Gødningen lige straks, og lade den ligge en lang Tid hen, saaledes at den kommer til at ligge længere, end den egentlig skulde, og paaføres Jorden paa en Tid, hvor den ikke kan gøre den Gavn, den ellers kunde gøre.

Poul Christensen: Under Forhandlingerne i disse Dage har der fra enkelte Sider været talt om Husmandsforeningernes Forhold i tidligere Dage, jeg ved ikke for hvilken Gang. Jeg ved ikke, hvorfor man fra den højtærede Landbrugsministers og enkelte af hans Venners Side stadig ønsker at drøfte disse gamle Skader. Der er jo ingen — tænker jeg mig — her i dette Ting lige saa lidt som udenfor dette Ting, som ikke erkender, at der indenfor Husmandsforeningerne var adskillige Uregelmæssigheder. Derimod turde der maaske være nogen Uenighed om, hvorvidt det er tidssvarende vedblivende at tærskes Langhalm paa disse gamle Skader. Jeg deler ganske Anskuelse med det ærede Medlem fra Slagelse (Holger Neergaard) i den Udtalelse, han fremkom med, og jeg vil sige for mit Vedkommende, at efter at den højtærede Landbrugsminister havde fældet sin Dom, kunde han godt være bleven derved, og saa kunde han have ladet Husmandsforeningerne have Arbejdsfred under de nye Forhold. Jeg tror, det er det, de ønske; jeg tror, det er det, de trænge til, og jeg tror, at der i Husmandsforeningerne er stærke Bestræbelser oppe for at komme bort fra alt, hvad der overhovedet kan give Skin af, at de begaa noget, som ikke er rigtigt. Derfor har denne Forhandling i nogen Maade forundret mig, og navnlig har det forundret mig, at den højtærede Landbrugsminister — som jeg for øvrigt takker, fordi han udsatte sit Foredrag i Gaar, indtil jeg kunde være til Stede — i Timevis under Tingets store Uopmærksomhed lod sig friste til at grave op i disse gamle Skader. Jeg vil understrege, at jeg for mit Vedkommende er overordentlig glad ved, at det blev den nuværende højtærede Landbrugsminister, der fældede Dommen i denne Sag, og ikke mig. Thi hvis jeg skulde have siddet længere som Minister og have afsagt en Kendelse i denne Sag, føler jeg mig, ogsaa efter hvad der er foregaaet i disse Dage,

fuldkommen overbevist om, at saa vilde man have rettet de voldsomste Angreb paa mig, fordi min Dom ikke var skarp nok.

Efter den Dom, den højtærede Landbrugsminister har afsagt, forekommer det mig imidlertid, at det hele alligevel ikke var værre, end at den højtærede Landbrugsminister godt kunde have ladet det blive derved og ikke behøvede Gang paa Gang at komme tilbage til disse gamle Sager. For mit Vedkommende nødes jeg altsaa til endnu en Gang at gøre Rede for Forholdene, saaledes som jeg efter Hukommelsen nu to Aar efter er i Stand til at fremstille, hvorledes de laa i den Tid, jeg havde den Ære at beklæde Landbrugsministerposten. Jeg tænker ikke, jeg behøver at gaa tilbage til Begyndelsen. For Resten har jeg under Finanslovsforslagets tredie Behandling den 14. Marts 1910 udførligt gjort Rede for — ja, „udførligt“ er maaske et stærkt Ord, men i alt Fald gjort Rede for —, hvorledes Sagen den Gang laa. Der var jo ikke et Medlem, som gjorde Indsigelse mod den Fremstilling, jeg da fremkom med, heller ikke den nuværende højtærede Landbrugsminister, der sad som Formand i Finansudvalget og vidste Besked ikke alene derfra, men ogsaa fra sin tidligere Virksomhed, fandt Anledning til at gøre den mindste Indsigelse, og heller ikke fra Ordføreren eller noget som helst Partis Medlemmer her i Salen fremkom der nogen Indsigelse. Jeg gik da ud fra — og det maa jeg vel endnu have Lov til at gaa ud fra —, at den Redegørelse, som staar i Tidenden for den 14. Marts 1910, den Gang til fulde tilfredsstillede det høje Ting, ogsaa den daværende Finansudvalgsformand, den nuværende højtærede Landbrugsminister.

Jeg nævnede i min Redegørelse, at denne Sag var en Arv, jeg havde modtaget fra min Forgænger. Jeg erkendte selvfølgelig, at der var store Uregelmæssigheder i Husmandsforeningernes Regnskaber, og videre forklarede jeg, hvorledes man ved at stille et kalkulatorisk Regnskab op, havde gjort Forsøg paa at komme til nogenlunde Klarhed over, om der var noget galt med Hensyn til Anvendelsen af disse Bevillinger. Jeg gjorde Rede for, som jeg havde gjort det i Finansudvalget, hvad Udfaldet af denne kalkulatoriske Opstilling blev. Man havde set i de trykte Aarsberetninger, hvor mange Forsøg der vare afholdte, og hvilke Udgifter der vare gaaede dertil, beregnet efter de alminde-